

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 182/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Ladislava Orosza a Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 3 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 7, čl. 10 ods. 1 a 3 a čl. 17 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. IV/2 Gn 147/17/1000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED]

ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 3 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 7, čl. 10 ods. 1 a 3 a čl. 17 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. IV/2 Gn 147/17/1000.

V súvislosti s doterajším priebehom konania vo veci sťažovateľa tento vo svojej sťažnosti uvádza:

«... Správnou žalobou zo dňa 20. 4. 2016 napádal sťažovateľ porušenie svojich základných práv postupom ÚVTOS a ÚVV [REDAKOVANÉ] (ďalej aj ako „ústav“) pri stanovení programu zaobchádzania zo dňa 17. 7. 2015 a jeho aktualizácii dňa 18. 3. 2016 (ďalej aj ako „rozhodnutie zo 17. 7. 2015“, „rozhodnutie z 18. 3. 2016“, alebo „napadnuté rozhodnutia“) (vzhľadom na postúpenie správnej žaloby na Krajskú prokuratúru v Trnave /ďalej len „Krajská prokuratúra“/ ďalej len „podnet“).

... Podnet bol vybavený upovedomení Krajskej prokuratúry sp. zn. 3 Kn 34/17/2200-3 zo dňa 15. 5. 2017 ako nedôvodný – Krajská prokuratúra sa nevysporiadala so žiadnou námietkou uvedenou v podnete (ďalej len „vybavenie podnetu“).

... V opakovanom podnete zo dňa 10. 7. 2017 namietal sťažovateľ ignoráciu podnetu po materiálnej stránke a jeho vyložene formalistické vybavenie, poukázal na konkrétne excesy Krajskej prokuratúry) – a zdôraznil, že bol (z konkrétnych dôvodov špecifikovaných v podnete) vystavený zlému zaobchádzaniu (ďalej len „opakovaný podnet“).

... Opakovaný podnet vybavil odporca (ďalej aj ako „Generálna prokuratúra“) listom sp. zn. IV/2 Gn 147/17/1000 zo dňa 17. 10. 2017 ako nedôvodný – Generálna prokuratúra nereagovala na žiadnu z námietok uvedených v podnete a opakovanom podnete (ďalej len „vybavenie opakovaného podnetu“).»

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej veľmi podrobným spôsobom uvádza znenie právnej úpravy, ktorá sa podľa jeho názoru vzťahuje na ním predloženú vec, a tiež s odkazom na túto reguláciu polemizuje s obsahom dokumentu, ktorým bol určený program

„zaobchádzania zo dňa 17. 7. 2015 a jeho aktualizácii dňa 18. 3. 2016“, pričom práve interakcia medzi ním označenými právami podľa ústavy, dohovoru a medzinárodného paktu na jednej strane a týmto dokumentom na strane druhej predstavuje ťažiskovú časť jeho sťažnostnej argumentácie.

V závere svojej sťažnosti sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému postupu generálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. IV/2 Gn 147/17/1000 uvádza, že táto „nevykonaním nápravy v konaní o opakovanom podnete... porušila jeho právo nebyť podrobovaný ponižujúcemu zaobchádzaniu, právo na súkromie, právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, a nevysporiadaním sa s relevantnými námietkami v podnete a opakovanom podnete aj jeho právo na inú právnu ochranu.“.

Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol takto:

„1. Základné práva sťažovateľa nebyť podrobovaný ponižujúcemu zaobchádzaniu, na súkromie, na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, a na inú právnu ochranu, podľa čl. 3 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 7, čl. 10 ods. 1 a 3, a čl. 17 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, a čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v konaní Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. IV/2 Gn 147/17/1000 porušené boli.

2. List Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. IV/2 Gn 147/17/1000-8 zo dňa 17. 10. 2017 sa zrušuje a vec sa vracia Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 6 000 EUR, ktoré mu je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky povinná vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ tiež žiada, aby mu ústavný súd pre účely tohto konania ustanovil právneho zástupcu z radov advokátov, keďže je „nemajetný, zadlžený, od 27. 11. 2012

obmedzený na osobnej slobode, vo výkone trestu odňatia slobody, bez zamestnania a bez možnosti zaobstarat' si finančné prostriedky“.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle

konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou sú dve samostatné myšlienkové línie, prostredníctvom ktorých sťažovateľ odôvodňuje porušenie ním označených práv postupom generálnej prokuratúry v rámci konania o opakovanom podnete. Sťažovateľ konkrétne namieta absenciu vykonania bližšie nekonkretizovanej nápravy zo strany generálnej prokuratúry v jeho veci, ako aj nedostatok primeranej argumentačnej reakcie na ním formulované relevantné námietky uvedené v jeho podnete a v opakovanom podnete.

K námietke sťažovateľa, ktorou napáda nedostatočnosť vybavenia jeho opakovaného podnetu tým, že generálna prokuratúra „*nevykonaním nápravy v konaní o opakovanom podnete sťažovateľa porušila jeho právo nebyť podrobovaný ponižujúcemu zaobchádzaniu, právo na súkromie, právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena*“, je potrebné uviesť, že táto je z ústavnoprávneho hľadiska neopodstatnená, keďže z obsahu opakovaného podnetu sťažovateľa vôbec nevyplýva, akej konkrétnej nápravy sa sťažovateľ domáhal v rámci jeho vybavovania a aká mu v jeho prípade nebola poskytnutá.

Z podstaty veci vyplýva, že ak sťažovateľ namieta absenciu určitého procesného postupu generálnej prokuratúry, je z procesného hľadiska v prvom rade jeho povinnosťou navrhnúť a konkretizovať to, čoho sa v rámci daného konania domáha, keďže tak neučinil, potom jeho požiadavke špecifického procesného prístupu zo strany generálnej prokuratúry chýba zmysluplný základ, čo zároveň vylučuje aj akékoľvek prípadné úvahy o namietanom porušení ním označených práv, pretože korelátom práva účastníka konania na primeranú reakciu zo strany orgánu verejnej moci je aj jeho procesná povinnosť uvádzať dostatočne

konkretizované návrhy, pretože primeranosť postupu orgánu verejnej moci možno posudzovať iba vo vzťahu k určitému špecifickému návrhu účastníka konania.

Z obdobných dôvodov považuje ústavný súd za neopodstatnenú aj jeho námietku, podľa ktorej generálna prokuratúra porušila jeho základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že sa nevysporiadala s jeho „*relevantnými námietkami v podnete a opakovanom podnete*“. Sťažovateľ aj v tomto prípade ani len všeobecným spôsobom neuvádza, ktoré námietky subjektívne považuje za natoľko relevantné, aby si vyžadovali špecifickú argumentačnú reakciu zo strany generálnej prokuratúry.

Z uvedeného potom vyplýva, že sťažovateľ ani v základných rysoch nezrejmal vzťah medzi namietaným nedostatkom v postupe generálnej prokuratúry a ním označeným základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Keďže z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených nevyplýva, aké konkrétne vykonanie nápravy požadoval sťažovateľ zo strany generálnej prokuratúry a s akými relevantnými námietkami sa generálna prokuratúra nevysporiadala v rámci vybavovania jeho opakovaného podnetu, nepreukázal tým ani dostatočne relevantnú príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom generálnej prokuratúry a ním označenými právami podľa ústavy, dohovoru a medzinárodného paktu.

Na základe už uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľa nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd uvádza, že s poukazom na dôvody, pre ktoré rozhodol o odmietnutí sťažnosti, sa z dôvodu hospodárnosti konania už nezaoberal otázkou odstránenia procesnej prekážky konania spočívajúcej v nedostatku kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľa, pretože dôvody, pre ktoré ústavný súd

rozhodol o odmietnutí sťažnosti, sú takého charakteru, ktorý neumožňuje ich odstránenie prostredníctvom právneho zástupcu.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2018